

Letnik 1985, rojen v Ljubljani. Odraščal je v Ribnici. Ko ga vprašam, koliko ve o zgodovini družinskega imena, pove, da ima gotovo nekaj opraviti s človekom in medom. Pravi, da je bil njegov dedek čebelar in da ni bilo mogoče misliti, da bi se z medom ukvarjal tudi njegov oče. »Pa se je začel. In tako zdaj okrog znancem in kolegom prodajam med. Tudi to je nekaj, kar si nikdar ne bi mislil, da bom počel.«

Ponosen bodi, da si visok. Ponosen bodi, da imaš tak nos

Jure
Henigman

Tekst

Patricija Maličev

Foto

Jože Suhadolnik, Peter Uhan

Pogovarjala sva se natanko teden dni pred premiero *Iliade* v režiji Jerneja Lorencija, ki jo lahko gledate v Cankarjevem domu. Jure je Ahil. Že kot študent AGRFT je za naslovno vlogo v *Kralju Learu* in v več vlogah v *Fizikah* prejel študentsko Severjevo nagrado. Med študijem je nase opozoril s številnimi nastopi na profesionalnih odrih: bil je Frenk v *Pičkah* N. Grossa in Davey v drami *Vincent River* P. Ridleyja. V več vlogah je nastopil v *Katici iz Heilbronna* H. von Kleista in v *Osvajalcu* A. Hienga v SNG Drami Ljubljana ter v uprizoritvi *Macbeth after Shakespeare/Macbeth po Shakespearu* H. Müllerja v koprodukciji Mini teatra, Novega kazališta Zagreb, Cankarjevega doma in zagrebškega ZeKaEm. Za vloge v tej uprizoritvi je leta 2009 prejel Borštnikovo nagrado za mladega igralca.

V MGL je zaposlen od leta 2008. Med drugimi je upodobil Orsina v *Cenciju* P. B. Shelleyja, pomembna dosežka sta tudi vlogi Bricka v *Mački na vroči pločevinasti strehi* T. Williamsa in Francisa v *Dlje od najdlje* Z. Harris.

Uspešno se je uveljavil tudi kot filmski igralec. Igral je že v študentskem kratkem filmu *Lov na race* Roka Bička, sledili sta vlogi v filmih *9.06* Igorja Šterka in *Osebnost prtljaga* Janeza Lapajnet. Veliki filmski uspeh mu je prinesla vloga Gregorja v filmu *Izlet* Nejca Gazvode, za katero je prejel že več nagrad, tudi v tujini. Bil je imeniten v vlogi Ivana v televizijskem filmu *Igra s pari*, prav tako v filmu *Nahrani me z besedami* Martina Turka.

“

Bili ste komaj kakšno leto čez dvajset, ko ste postali najstnik Davey, ljubimec umrlega Vincenta v predstavi *Vincent River* v režiji Alena Jelenca. Gotovo vam je bilo v tej vlogi, zaradi mladosti, težko govoriti o vrednostnih sistemih, ki takrat niso bili nujno vaši?

Že takrat, in pravzaprav nikdar, se nisem obremenjeval s tem, da igram homoseksualca. Imam srečo, da se sploh ne obremenjujem, kdo je kaj in kako. Kolikor daleč mi seže spomin, imam občutek, da kar se tiče vrednostnih sistemov, vseskozi razmišljam enako. Ne vem, čemu gre to pripisati. Ze takrat, in to me verjetno sprašujete, ker sem bil res mlad, sem poskušal igrati vsebino. Torej tisto, kar narekuje tekst. Igral sem človeka, ki je bil zaljubljen v nekoga, ki mu je bilo ime Vincent. V obdobju, ki je sledilo, sem igral še nekaj gejev in vedno mi je to bilo v izziv in veselje. Velikokrat sem se vprašal: Hej, Jure, nemara si pa gej? (smeh) Morda sem si v adolescenci, v imenu upornišva, seveda, celo želel, da bi bil gej. Toda ... Včasih se spomnim na predstavo *Vincent River* in reči moram, da je bila zame prelomna. Z njo sem moral na hitro odrasti. Dobro se je posrečila, v tej mali intimni ekipi, z režiserjem Alenom Jelenom in Zvezdano Mlakar. In tu je bila tudi čarobnost gledališča Glej ... V veliko čast pa mi je bilo tudi, da so starejši kolegi množično prihajali gledat predstavo in zasipali so nas s komplimenti. Kakšen balzam! In spomnim se, da mi je bil Vincent River, ko sem ga igral in so bili na sporedu slabši dnevi ali obdobja, kot nekakšna terapija. Ko sem odigral to predstavo, sem vedno našel mir, moč za naprej. Čeprav sem imel pred vsako reprizo strašno tremo.

Davey je bil ena vaših prvih vlog v teatru, vaša najbolj sveža vloga pa je Ahil, ki kljub vsemu, kar stori, nemara nosi prvo – edino? – zastavo človečnosti v *Iliadi*. Priamu, Hektorjevemu očetu, vrne sinovo truplo, da ga ta lahko pokoplje z vsemi častmi.

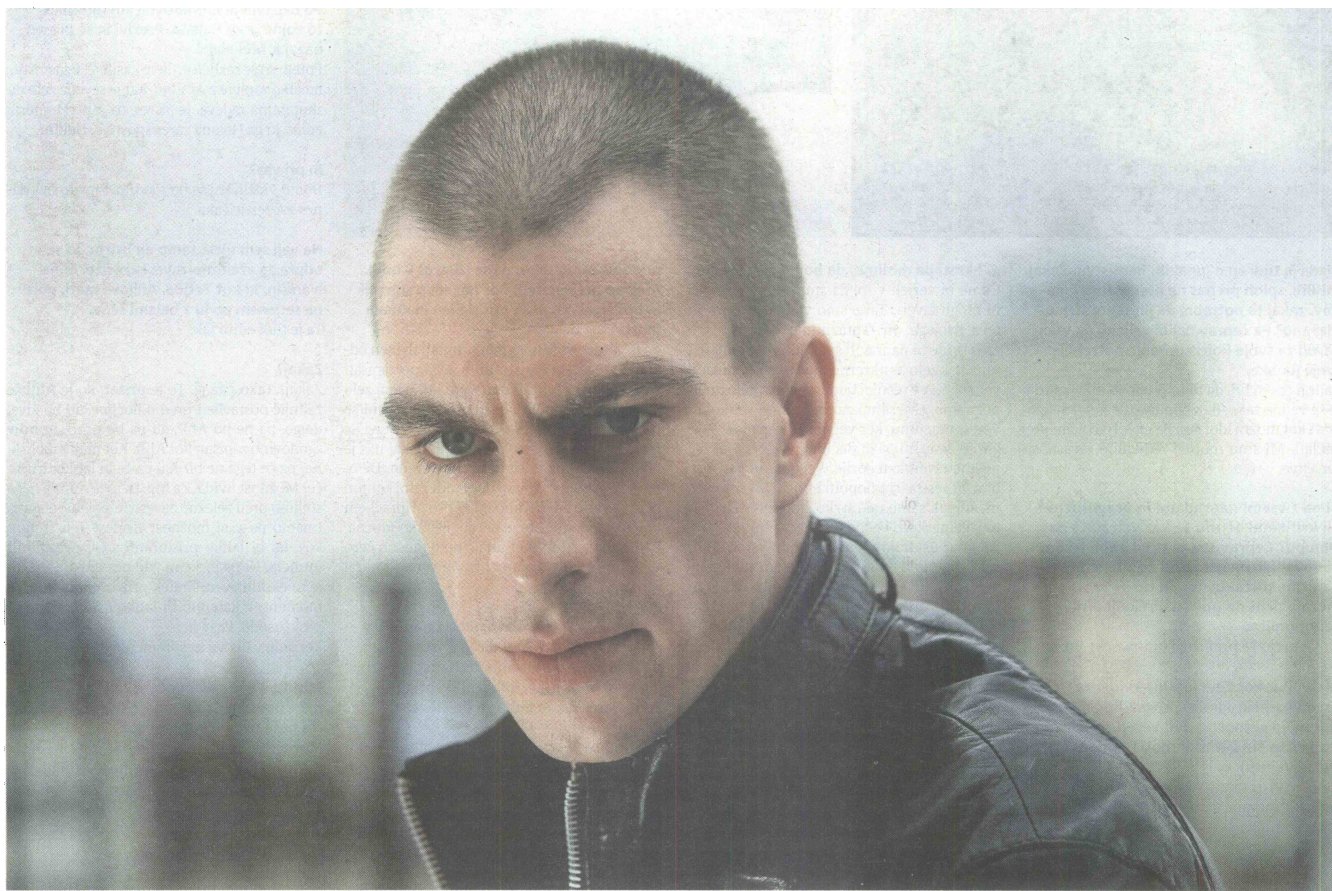
Page: 27

Reach: 90000

Country: SLOVENIA

Size: 2359 cm2

2 / 7

Ahil je predvsem zelo ponosen človek, v svojem ponosu zelo trmast. Absolutno ne priznava nikakršne avtoritete, nasprotno, celo izziva jo. Do Hektorja pa čuti spoštovanje. Ker je borec, ne verbalni onanator. Ker je njemu enak. Dosti bolj kot Agamemnona, svojega kralja, ceni Priama, trojanskega kralja. In čeprav izmaliči Hektorjevo truplo, pa kasneje, ko nerazpoznavnega sina vrne prosečemu očetu, na neki način, kot ste sami dejali, dvigne zastavo človečnosti. Poskušam najti svoj način, kako bom to, o čemer me sprašujete, interpretiral. Trudim se, da bi ga čim bolj zavohal, začutil, tega Ahila. Vsekakor ni samo pozitiven lik, nikakor. Je polbog – in začel sem s te pozicije. Iz človeške nadutosti, ki jo premore, in iz zapleta z Agamemnonom. Ahil mi je všeč. Dvigne Jureta v meni. Njegova pozicija deluje meni v prid.

Najprej ste dva meseca vadili za vlogo Patroklosa, po hujši poškodbi Sebastijana Cavazze, ki naj bi bil Ahil, ste prevzeli njegovo vlogo...

Najprej nismo natančno vedeli, kaj bi. Nato smo se odločili, ker gre za zelo homogeno ekipo, da je najbolje, če vse ostane v družini. Režiser Jernej Lorenci je predlagal mene za Ahila, ekipa se je strinjala. Mene pa je tistega večera, ko sem se začel učiti Ahilovega teksta, zagrabila evforična kriza. Kako bom zmogel in kako bom vstopil v Sebatove čevlje? Bolj ko sem se učil teksta, bolj

sem postajal miren.

Zakaj?

Ker se mi zdi, da so mi pri tem liku nekatere stvari precej bolj jasne, kot so mi bile pri Patroklu, njegovem prijatelju, ki umre in sproži iskro, da se Ahil aktivira za uboj.

Ste, če lahko tako rečem, gosposki igralec.

(smeje) Gosposki? Tega mi še nihče ni rekel. Nadaljujte, prosim.

Spomnim se predstave Samba lantana, kjer igrata skupaj s Sebastijanom Cavazzo. Vi svoje like igrate hladno aristokratsko, on čutno, južnjaško, v afirmativnem smislu. Bolj neposredno se temu reče, da gre za različna arhetipa seksapila moškega igralca.

Lepo ste to povedali.

Se sprašujete, kakšno energijo z odra posredujete gledalcem?

Ne, se ne. Sprašujem se samo o liku. Poskušam razumeti človeka v njem. Kot igralec si vedno želim narediti perfektno transformacijo, kot so je zmožni vrhunski igralci.

Pa saj jih ves čas delate.

Mogoče, toda sam nimam tega občutka. In ne gre za lažno skromnost. Sprašujete me o presenci na odru ... Ne znam odgovoriti.

Kaj se torej zgodi, ko stopite na oder?

Če vstopim tako, da je vse prav, da vem, kaj sem, kdo sem in zakaj sem tam, potem se fluiden prenos energije med občinstvom in igralcem zgodi sam od sebe. Nikoli pa ne razmišljam tako: Aha, jaz sem pa visok in močan fant in zdaj vsi to vidijo. Ni šans. (smeh) Tudi ne bi vedel, kam naj bi to vodilo. Zato mi gredo včasih na živce oznake: Aha, postavni Jure ... Jaz grem vedno kontra temu. To imam v sebi. Vedno grem proti toku. Nekoč mi je nekdo po premieri, bilo je še na akademiji, rekel, da je zame najpomembnejše to, da poslušam sebe. Da ne smem nikdar nikomur podleči.

Kdo vam je to rekel?

Po premieri predstave *Milo za drago* v MGL, v kateri sem imel precej aktivističen monolog na publiko, tak pravi brecht-horvatovski, mi je Matjaž Tribušon zelo lepo čestital in mi dal spodbuden nasvet, da naj »samo pičim svojo«. To sem si razložil tako, da si moram zaupati. Ne vem, zakaj sem si to zelo zapomnil, in tega se skušam držati vsakokrat, ko podvomim o sebi. Samo tako se lahko igralec samouresniči. Zaupam si. Tudi ko se soočam s kritikami, ki me, seveda, prizadenejo. Toda to ni vedno enostavno. Zato sem v takšnih trenutkih zelo naporen za bližnjo okolico, družino. A imam srečo, da lepo peljemo dalje. Imam dva otroka, štiriletno punčko in enoletnega fantka, super sta. Od zmeraj sem si želel otrok, že pri sedemnajstih. Hvala bogu, da sem imel pametno punco, ki me je zadržala. Vedno sem imel rad otroke in ljubilo se mi je ukvarjati z njimi. Prihajam iz družine, v kateri smo štirje otroci. Imeti otroke – to zame nikdar ni bil kakšen babbav.

V Buljanovi predstavi Macbeth po Shakespeareu se v smislu nasilja zgodi marsikaj. Do kod je v vašem primeru igra na oderu še igra in kje se čisto zares začne fizična bolečina, napor?

Ničesar ne bi rad demistificiral ali demitiziral. Toda pri tej predstavi je šlo, vsaj pri meni ... vse je bilo igra. Vedno mi je lažje, ker sem bolj fizičen, da se zatečem v telesno silo. Kar pa me, po drugi strani, kot igralca nervira in si rečem: Pa ja ne boš spet ..., se drl, skakal in lomil. Toda predstava Macbeth se sama po sebi ukvarja s temo nasilja. Ko je bila predstava enkrat narejena ...

... vas ni več bolelo?

Ja. To je odrska bolečina. Vstopiš v nekakšen trans. Če ste se kdaj stepli v življenju, saj sem se tudi jaz bolj malo, ampak v tistem trenutku, ko dobiš udarec, ni: au! boli me! bom jokal in domov! Na oderu je nekaj podobnega, telo samo te zaščiti. Poleg tega se na oderu, v tej predstavi, pretepamo kontrolirano. Tako mora biti.

Kaj torej najbolj boli na oderu?

Da vstopiš v predstavo brez navdiha. Ali da gre nekaj narobe in se zmotiš. To najbolj boli.

Ampak med predstavo Macbeth po Shakespeareu ste si na gostovanju na Kubi izpahnili ramo.

O, ja. Toda šlo je za božansko izkušnjo, ki je ne bi zamenjal. Podpišem, da se vse še enkrat zgodi.

Kaj se je zgodilo?

Bilo je kot na nogometni tekmi. Štiristo gledalcev v dvorani, petsto pred dvorano. Res so si želeli videti predstavo. Poškodba se je zgodila v prvih minutah. Na ramenih sem imel Anžeta Zevnika in vrtela sva se. Nakar sva padla na tla, moja rama pa je obvisela za decimeter nižje od naravne lege. Nastopil je trenutek kaosa. Menda sem bil čisto bled. Do konca sem povedal svoj tekst in povedal tudi, da sem si izpahnili ramo. Trenutek tišine. Predstavo smo prekinili za deset minut. Hvala bogu, da smo imeli v spremstvu igralca Boruta Veselka, ki je zdravnik. Z nekim manevrom je vse uredil. Za odrom mi je rekel, naj se uležem na tla, svojo peto je postavil pod mojo pazduho oziroma nekam više, obrnil mi je roko in *tup!* – rama je skočila nazaj na svoje mesto. Kako dober občutek je to bil! Potem so me vprašali, naj povem, ali nadaljujemo ali ne. V dvorani pa štiristo ljudi, ki so se drli od evforije. Roko so mi imobilizirali s trakom, ki ga sicer uporabljamo v predstavi. Pojedel sem sedem lekadolov, vse, kar smo našli. In se vrnil na oder. Soigralci so mi pomagali.

Kako je bilo, ko ste se vrnili na oder?

Vsi so vstali in se začeli dreti. Saj pravim, kot na nogometni tekmi. Lepšega občutka si človek ne more zamisliti.

Do kod je igra igra, kje se začne žrtvovanjska igra, ko je igralec režiserju, v imenu njegove poetike, popolnoma na voljo?

Gledališče danes deluje tako, da večji delež predstave nosi režiser.

Kako, ko pa hodimo v gledališče zaradi igralcev?

Saj jaz tudi. Toda kot igralcu mi je med procesom dela jasno, kdo je šef. Vedno sledim režiserju. Včasih je malo težje, včasih pa neverjetno lahko. To, da nekomu slediš, seveda še ne pomeni, da potlačiš sebe. Režiser je tisti, ki vidi veliko sliko, vsi drugi pa smo črte, barve, orisi, sence. In ni ga lepšega, če se ob sodelovanju režiserja in igralcev iz vsega tega izriše nekaj jasnega in močnega.

Če prvič z nekom sodelujem, zagotovo potrebujem mesec dni, da ga sprejemem. Omenila sva že režiserje Buljana in Lorencija, mislim, da sta si v odnosu do igralcev nemara celo podobna.

Imata jih rada.

Page: 27

Reach: 90000

Country: SLOVENIA

Size: 2359 cm2

4 / 7

Ja, zelo. Z Ivico mi je vsakokrat lažje sodelovati. Vsakokrat znova z njegove strani čutim večje zaupanje. In tudi večjo svobodo. Seveda se s tem poveča tudi moja odgovornost. In upam, da ga ne razočaram. Jernej pa je neverjetno iskren, najprej do sebe. In to se prenese na igralce. Zato igralci v njegovih predstavah blestijo, so najbolj iskreni in srčni, kolikor so lahko.

Kaj pomeni za vas, ki ste na pragu tridesetih, biti igralec?

Zdi se mi, da sem prišel do spoznanja, da gre za poklic na dolge proge. Ni bližnjic. Oziroma so, ampak navadno prinesejo več slabega kot dobrega. Vsaka stvar, vsaka napaka je samo stopnica navzgor. Zdaj si že dovolim, da lahko kaj zafrknem. Da se ne sekiram več toliko zaradi vsega.

MGL ima širok, komunikativen repertoar, z mikavnim, neposrednim odnosom do gledalstva, zlasti pri komedijah in muzikalih ...

Delam v gledališču, kjer je na sporedu veliko muzikalov. Jaz ne pojem. Ne da ne pojem – veliko pojem, a se slabo sliši.

Pojete otrokom?

To pa. Hkrati sem vesel, da je te muzikalne stvari hčerka podedovala po mami. Nimam posluha. Morda samo premalo vadam. Ugotovil pa sem, da me, ko grem sam gledat predstave, sproščanje v teatru ne zanima. Nikakor. Govorim kot gledalec. Rad imam, da me predstava, ki jo gledam, pretrese, da mi da misliti. Zato tudi raje sodelujem v takšnih predstavah. Kar pa seveda nič ne pomeni, zato ker rad delam, karkoli mi ponudijo. Pa saj tudi sicer nimam pravice pri odločanju glede tega. Po drugi strani pa mi je, ko gre za komedije, ki so inteligentno narejene, zelo zanimivo, kako lahko drugače kot neka zahtevnejša predstava pripraviš gledalca do razmisleka. In to imam rad. Učim se še. Pri delu z jeznim Ahilom, na primer, sem ugotovil, kako lahko sila v besedah diskreditira mene in lik, ki ga igram. Zdaj vem, da obstaja drugačna pot, prek humorja, cinizma, in ta je veliko boljša. Tako kot v komediji: velja za najtežji žanr prav zato, ker mora biti strašansko resna, da je lahko smešna.

Za film Martina Turka Nahrani me z besedami, kjer nemara igrate človeka, ki je čisto zares našel utelešenega Boga, ste za krajše obdobje postali vegan.

(vzdih) Ja, to sem naredil. Šel sem skozi nekakšen post, da sem se rešil, vsaj za dva meseca, vseh mojih strupenih navad. Naj nekaj pojasnim, morda je to netaktno: težko se gledam v tem filmu.

Zakaj le?

Ne vem. Ni bilo tako, kot sem si zamislil. Morda sem se te vloge tudi preresno lotil, z vsem

tem veganstvom – saj sem prej omenil, po čem igralci hlepimo – po neki močni, »ameriški« transformaciji. »Pustil si bom dlake, nič ne bom jedel in postal bom ta lik.« Malce smešno, kajne? Ko sem se videl kot Robert, si nisem čisto nič verjel. Pred in med snemanjem sem mislil, da mi bo s posebno rutino uspelo. Pa mi ni.

Najprej v vlogo vstopi telo, potem duh?

Ja, nekaj takega. (sme) In veste, tudi če ne bi vsega tega čaral, ne bi bilo nič drugače. To je tako kot s predstavo, za katero vadiš in vadiš tekst, potem pa ti na odru iz spomina spolzijo ključne besede, ki si jih ponavljal ure in ure. Takšen pritisk je kontraproduktiven. Hotel sem reči, prej, da se ne bi narobe razumelo, da bi še enkrat snemal ta film, ampak vloga se mi ni posrečila.

Kaj pa nagrajevani izlet?

Šlo je za nekaj popolnoma drugečnega. *No budget* film. Bili smo mladi, nihče nas ni poznal, nismo imeli zadržkov. Spomnil sem se, kako sem med snemanjem rekel ekipi: kaj bomo igrali neke like, mi moramo povedati vse to, kar imamo privatno med seboj. In potem bo delovalo.

Tako zapleteni da ste?

(sme) KomPLICIRAN in kompleksen, če dovolite. V Izletu nismo ničesar izumljali. Povedali smo našo zgodbo. Nejc Gazvoda je seveda v vse vpel svojo poetiko in to je čutiti. A vsi trije igralci smo se hitro razbremenili tega, »kaj bi ►

“Trudim se, da bi ga čim bolj zavohal, začutil, tega Ahila. Vsekakor ni samo pozitiven lik, nika-kor. Je polbog – in začel sem s te pozicije. Iz človeške nadutosti, ki jo premore, in iz zapleta z Agame-mnomom. Ahil mi je všeč. Dvigne Jureta v meni. Njegova pozicija deluje meni v prid.

morali biti«. In še to: na snemanje smo se dobro pripravili, skupaj smo pisali ...

Pravite, da ste povedali vašo zgodbo, zgodbo treh prijateljev, igralcev. Kaj pa je najbolj vaše, mislim na vas osebno?

Kaj je najbolj moje v tem filmu? Hm, ne vem. Vem, kdaj sem se najbolj zabaval – ko sem sedel na avtomobilu in spuščal zmaja. Noro. Spomnil sem se svojega otroštva, velikokrat sem ušpil kaj podobnega. Ampak kaj je bilo najbolj moje? Vse je bilo nekako moje. Ko sem začutil, da nekaj ni »moje«, sem se proti temu zelo boril. Vse je moralo teči.

Prvi plani obrazov, nemoteča ponotranjena igra, ki uspe, silovita ekspresivnost.

Hvala za komplimente.

Se to zgodi tudi zato, ker je za kamero pravi človek?

Saj, ravno to sem hotel reči. Včasih je čisto dovolj, če vlogo zasede pravi človek. Potem je vse v redu. Res pa je, da so mi že rekli, da imam »filmsko faco«. Kaj pa vem, ali jo imam ali ne. Spomnim se, kako mi je Zvezdana Mlakar pri Vincentu Riverju za moj sklepni monolog svetovala zelo preprosto stvar: »Ni ti treba vlagati toliko napora v ekspresivnost obraza, 'ne rabš tamau', ni ti treba ustnic vrteti in jezika premikati, ti mi samo povej.« In od takrat se ves čas skušam držati tega. Nekdo mi je po premieri Izleta rekel: »O, tebe pa še nikdar nisem videl na tak način. Bil si tako blizu, vedno te gledam od daleč, na oder, kako veliko pove tvoj obraz.« Tudi to je razlika med odrom in kamero, čeprav mi ni še najbolj jasna. Mislim, da je pomembno, da gledalec igralca začuti, najsi gre za film ali gledališče. Če se to ne zgodi, potem je tudi vse drugo brez smisla.

Torej gre za to, da vas začutimo?

Seveda. Pri vseh stvareh je tako. Na odru, na filmu, v življenju. Med prijatelji, z ženo, možem, z otroki. Ves čas stremim k temu, da bi čim bolj čutil: takrat človek najbolj ve, kdo je in kaj je. Takrat ima vse smisel. Sicer se kar naprej sprašujemo, kaj on misli, kaj ona misli, kaj si drugi mislijo o meni. Nepotrebne stvari.

Kaj si vi mislite?

Veliko stvari. Ves čas. Včasih se mi zdi, da sem tip brez stališča. Kontradiktoren. Ko poslušam kolege, ko pravijo, da moramo igralci, ustvarjalci, zavzeti neko stališče do tega sveta, jih ne razumem najbolje. Zakaj bi jaz s svoje pozicije nekomu solil pamet? Lahko delujem samo tako, da sem v stiku s seboj, da čutim druge ljudi. Tudi to spreminja okolico. Drugače ne znam in ne morem vplivati na svet.

Kaj v tem smislu najbolj dolgujete sebi?

Pomembno se mi zdi, da sem iskren. Do vseh in vsakogar. Imam srečo, da moja žena velikokrat prepozna moje zagate, še preden mi jih uspe ubesediti. Zna zavrtati zame. Ker pogosto se zgodi, da se zelo zaprem. In v tem zapiranju sem blazno naporen. Dolžan sem poskrbeti za družino in to mi je v veliko veselje. Čeprav je v obdobjih pred premiero družina na drugem tiru. Tako je. To je kompromis. Toda moj poklic ima tudi ta privilegij, da pride čas, ko se lahko popolnoma posvetiš družini. In sam to takrat maksimalno izkoristim.

Vas še vedno zanima avto in različne mehanike, povezane z njim?

(smeh) Kako ste pa to izvedeli!? Ja, tako je s tem: živel sem na kmetiji, pri starih starših, in imeli smo traktorje in stroje.

Kje?

Sem Ribničan. Živel sem na Griču, v naselju pred Ribnico. Prva leta življenja sem živel v Dolenji vasi, v hiši svojega očeta, kjer sem bil obkrožen z živino in traktorji. Prvi stavek, ki sem ga kot otrok izrekel, je bil: »Kadu n kešče.« Kladivo in klešče. Vsi so mislili, da bom mehanik. In tudi sam sem mislil, da bo tako. Pri desetih letih sem se odločil, da bom imel doma popravljalnico koles. Ves čas sem razmišljal: treba je narediti neki biznis, treba je narediti biznis. Kot najstarejši otrok sem hotel skrbeti za druge. In tako sem imel to popravljalnico. Prijateljema sem popolnoma uničil kolesi – a vnema je ostala. Na koncu naše ulice sem celo zabil tablo in nanjo zapisal ime popravjalnice: Gumica. Saj veste, da se v Ribnici najbolj spoštuje praktično delo, to, da je človek praktičen. Da nekaj znaš narediti z rokami.

Je še vedno tako?

O, kje pa. Včasih me prav strese, češ, igralec sem, če mi to propade, kaj bom počel? Ne znam narediti čevlja, ne znam ničesar. Če se ne bi vpisal na AGRFT, bi se verjetno vpisal na kaj bolj praktičnega. Ogromno sem pozabil, včasih bi doma rad kaj postoril, pa ne vem, kje in kako se lotiti. Grozljivo.

Kot igralec lahko veliko časa nosite s seboj več svetov – pri tem ste lahko sami. Brez drugih.

Hja, v resnici nisi nikoli sam. Ko gre za igro, je zame bistveno: tukaj in zdaj! Včasih sem bil ves pameten, še kot študent, ko sem gledal predstave, sem govoril: to je dobro, to ni, ta dela ok, ta igra slabo. In to verjetno počnejo vsi študentje z naše akademije. Kasneje ugotoviš, da to nima nikakršnega smisla. Da je takšno početje naravnost smešno. Predstave Jerneja Lorencija zadnjih nekaj sezon – to je tisto, po kar tudi sam hodim v gledališče kot gledalec. Vmes, ko jih gledam, in kasneje, doma, mi dajo misliti o sebi,

Page: 27

Reach: 90000

Country: SLOVENIA

Size: 2359 cm2

6 / 7

o mojem življenju, o moji igri. Zato sem tako zelo vesel, ko nam v našem gledališču, MGL, povedo nekaj takšnega. Ker vem, da je to največ, kar lahko dobiš od teatra.

Kako v življenju nosite svoj nos?

Ha, ha, ha! Spet ste me zadeli. Tako kot vse stvari, sem tudi svoj nos – sprejel. Zdaj sem se spomnil, ko sem bil pred desetimi leti na Švedskem, na izmenjavi, me je neko dekle, tako kot zdaj vi, vprašalo, kaj si mislim o svojem nosu.

Antičnem.

(sme) Imel sem dvajset let, in kaj mislite, da sem ji rekel: Da mi ni všeč ta moj nos. Pa je rekla, ne, ne, izvrstno se poda k tvojemu obrazu.

In verjetno k vašemu stališču do sveta.

Ko sem bil še otrok, sem imel levi del zgornje ustnice precej debelejši od desnega. Mamo so večkrat vprašali, tudi zdravnik, ali nemara njen sin ni kje padel. Zdravniki so celo predlagali, da lahko operirajo, ampak da obstaja velika možnost, da se bo ta ustnica sama stanjšala. In mama je suvereno rekla, da se bo vse samo uredilo. In se tudi je. Do neke mere. Vesel sem, da me ni dala pod nož. Mislim, da mi ta asimetrija obraza kot igralcu koristi.

(Nazorno pokaže oba profila obraza. »Vidite razliko?«)

Eden je bolj grški, drugi bolj švedski.

Včasih mi kdo reče, da imam postrani nos. Pa ga nimam. Samo zaradi te ustnice je tako videti. Mogoče pa si samo lažem.

Precej ponosen človek se mi zdite.

Ja, sem. Hm, ne vem. Spomnim se, kako smo hodili z atom v cerkev k maši. In ko smo vstajali, sem se puklasto držal, ker nisem hotel sprejeti, da sem visok, izstopanja vsake vrste so me, najstnika, motila – me je dregnil z roko, češ, zravnaj se, ponosen bodi, da si visok. In ta trenutek sem si zelo zapomnil: seveda, ponosen bodi, da si visok. Ponosen bodi, da imaš tak nos. In ponosen bodi, da ti je ime Jure.

Kaj je bilo pa z imenom narobe?

Ne vem. Ker sem iz Ribnice, ta Jure ni bil Jure, ampak Jureee, potencirano, zategnjeno ... Ampak v resnici imam zelo lepo ime. Imam, kar imam. In sem, kar sem. Neustrašnost, ki veje iz teh besed, izhaja iz tega, da imam resnično rad to, kar delam. Igre ne bi zamenjal za nič na svetu.

“ Spomnim se, kako smo hodili z atom v cerkev k maši. In ko smo vstajali, sem se puklasto držal, ker nisem hotel sprejeti, da sem visok, izstopanja vsake vrste so me, najstnika, motila – me je dregnil z roko, češ, zravnaj se, ponosen bodi, da si visok. In ta trenutek sem si zelo zapomnil [...].

“ Zdi se mi, da sem prišel do spoznanja, da gre za poklic na dolge proge. Ni bližnjic. Oziroma so, ampak navadno prinesejo več slabega kot dobrega. Vsaka stvar, vsaka napaka je samo stopnica navzgor. Zdaj si že dovolim, da lahko kaj zafrknem. Da se ne sekiram več toliko zaradi vsega.

Page: 27

Reach: 90000

Country: SLOVENIA

Size: 2359 cm2

7 / 7

